ALBERT BONNEAU

Comoara Pieilor Roșii

Roman de aventuri pentru tineret

PLECAREA MISTERIOASĂ

CAPITOLUL I

SPRE SUD SAU SPRE NORD ?

— Ei bine! nu! de o mie de ori nu, exclamă Antonin Rascas.

Dădu un pumn în masă și apucând cu amândouă mâinile o hartă ce se afla întinsă pe ea, o scutură cu violență și repetă din nou :

— Nu! nu! și nu!

Imprejurul acestei mese se mai aflau trei tineri, unul la fel ca și Antonin Rascas era îmbrăcat într'un costum de cercetaș și se numea Luc Badolt și era Parisian.

Un altul, cu privirea ageră, cu părul buclat purta un halat de mecanic. Și acesta era Parisian, se numea Victor zis Totor, avea 15 ani și era mecanic.

In fine al patrulea, forma un contrast frapant cu ceilalți trei. Bine făcut, de o statură potrivită, era îmbrăcat într'un costum elegant. Părul lui negru bine pieptănat cu o cărare in partea stângă, dădea expresiei sale, o fizionomie de o seriozitate puternică.

Acest tânăr care putea să aibă cel mult 16 ani, era Breton și se numea Jean-Paul Leonec, fiul unic al unui bogat industriaș.

Ridică mâna dreaptă pentru a cere tăcere și totdeodată cu o voce liniștită, dar fermă zise :

— Dragul meu Antonin, fiecare își va da părerea pe rând! Avem în fața noastră un planisfer terestru.

Cu mâna dreaptă apucă un creion albastru și făcu mai multe puncte succesive în diverse locuri pe hartă, continuând:

— Iată America și Canada; după părerea mea, pe care Totor o aprobă, familia Lion și Comoara Indienilor se găsesc într'o parte oarecare a Canadei rămasă încă necercetată :

„Dar după părerea lui Antonin și a lui Luc Badolt, ei nu s'ar afla în Canada ci în mijlocul Africei și în special în acea regiune a Sudanului care se află la Sud de lacul Ciad și care este aproape neexplorată.

„Am interpretat documentul lui Celestin Lion în două ipoteze.

„Așa este?

— Da, zise Luc Badoit, așa este! Tu, dragul meu Leonec, traduci cuvântul „indigen" prin indian noi îl traducem prin african. Tu și Totor, țineți morțiș pentru Canada, noi, Antonin i cu mine suntem pentru centrul Africei.

„Așa că afacerea e foarte simplă, în loc să plecăm împreună, după cum ne-am înțeles la început, vom forma două echipe independente. Fiecare va pleca în direcția pe care o crede sigură, adică voi spre nord-vest, iar noi spre sud-sud-est. Și vom vedea până la sfârșit cine a avut dreptate.

— Un match, mii de bombe! exclamă Antonin Roscos.

— Un match, repetă Luc Badoit cu ochii strălucitori de plăcere.

Totor se ridică dintr'un salt, aplaudă și strigă:

— Da, am găsit !... Un match, un mare match de aventuri!

Cât privește Jean-Paul Leonec, mereu calm, dar surâzător zise:

— Ei bine! fie! un match. Totor și cu mine vom forma echipa noastră și ne vom îndrepta spre America și Canada. Voi doi, Luc și Antonin, care sunteți cercetași vă veți îndrepta spre Africa.

Așa că în modul acesta, am format două

echipe care vor porni să scape familia Lion și să descopere marea Comoară a Indienilor și totdeodată să tranșeze chestiunea dacă doi cercetași singuri, sunt în stare să treacă prin mari aventuri...

„Acceptați acest match ?

— Da, da! zise Luc.

— Și eu accept, exclamă veselul Antonin.

Adunați împreună, cu toată rivalitatea lor cei patru tineri își strânseră mâinile pe deasupra mesei.

Luc Badoit, ceru din nou cuvântul.

— Să ne înțelegem zise el; suntem liberi cuviință suma pusă la dispoziție de d. Chansă plecăm folosind după cum vom crede de tin, notarul familiei Lion ?

— Perfect, răspunse Jean-Paul Leonec. Și noi la fel.

— Incă un lucru, zise Antonin. Toate mijloacele de locomoție posibile pot fi întrebuințate ; dar nu am întrebat încă cum se conduce un avion nici noi și nici ceilalți. Eu, mai pot conduce un automobil, Luc deasemenea.

Totor îl întrerupse râzând ironic :

— Ha! ha! vrei să mergi până în Canada, peste Ocean cu rabla ta de 40 c. p.... ha! ha!

Jean Paul lovi cu autoritate în masă și zise

— Petrieni, ori ce discuție e inutilă, deoa-

rece vom face un match care ne va duce prin toată lumea.

„Știm cu toții să conducem de bine de rău un automobil, dar cum matchul nostru nu suferă de rigorile vreunui regulament fiecare e liber să utilizeze ce mijloace de locomoție va crede.

Singura restricție, la care trebue să ne supunem e cea următoare...

Făcu o pauză și continuă.

— După cum știți d. Chantin, notarul, ne-a pus la dispoziție 500.000 franci, lăsați de Celestin Lion, șeful familiei spre eliberarea cărora vom lucra și proprietarul imensei Comori a Indienilor în căutarea căreia voim să pornim.

„Ei bine, vom împărți această sumă în două părți egale, una pentru fiecare echipă.

Și vom jura ca sub nici un motiv să nu o mărim. Eu, nu voi cere nici un ban de la tatăl meu. E destul că mi-a permis să plec în această aventură și că l'a înduplecat pe tatăl lui Totor ca să-i dea voe să mă însoțească. Voi, Luc și Antonin, mulțumiți-vă că ați obținut mulțumită intervenției d-lui Chantin, autorizația părinților voștri.

„In modul acesta, cu aceleași mijloace financiare vom pleca spre marea aventură. Numai mulțumită inteligenței, prudenței, curajului și economiei, pe cari le vom adău-

ga bugetului nostru, vom căpăta unii sau alţii, şanse personale pentru ca să câştigăm matchul.

„Toate acestea cred că le-aţi înţeles ?

— S'a'nţeles, pronunţară toţi în cor.

— Cât priveşte ţinta e dublă, zise Roscos.

Să regăsim şi să scăpăm familia Lion, să regăsim şi să întrebuinţăm după perscripţiile testamentului marea Comoară a Indienilor. Matchul va fi câştigat de echipa care va reuşi să îndeplinească amândouă însărcinările.

Atunci Badoit zise liniştit:

— Şi dacă în viitorul mai mult sau mai puţin îndepărtat, lucrurile sevor petrece de asemenea natură, încât o echipă, de exemplu, va descoperi Comoara şi cealaltă echipă descoperă şi eliberează familia Lion, cine va câştiga matchul ?

Leonec răspunse:

— In cazul acesta vom împărţi comoara în două şi fiecare echipă va avea o parte.

— E bine, zise Badoit.

— Se aprobă, repetă Antonin.

— S'a făcut, exclamă şi Victor Raquet,

Ei bine dragi prieteni, începând din acest moment zise Paul Leonec suntem liberi să facem ce credem de cuviinţă. Luc şi Antonin formaţi-vă echipa; eu şi cu Victor o

voi constitui pe a mea. Tin să vă repet că sunt ferm convins că Comoara se află în Canada şi că voi părăsi Franţa cu Totor şi cu încă câţiva prieteni, pe la sfârşitul săptămânei.

— Ei bine, nici noi nu vom zăbovi mult, zise Roscos.

După înţelegerea luată îşi strânseră mâinile, îşi urară drum bun, „la revedere" iar Luc şi Antonin luându-şi pălăriile lor de cercetaşi eşiră din odaie, conduşi până la poarta exterioară a apartamentului de Leonec.

Soarta era decisă!

Un match extraordinar era angajat între doi cercetaşi francezi şi doi tineri neofiţi scutismului.

Care din cele două echipe va câştiga?

Şi pe dealtă parte în urma căror evenimente se va produce lucrul acesta?

La prima întrebare, numai sfârşitul matchului va putea răspunde.

Dar la a doua întrebare, va răspunde în curând, descrierea necesară şi dealtfel pasionantă, oarecum dramatică a anumitor fapte petrecute într'o misterioasă parte a lumei.

CAPITOLUL II

O PLECARE IN TROMBA

După ce, cei doi cercetași plecase. Jean Paul Leonec intră în camera sa, unde Victor Raquet îl aștepta și imediat îl întrebă:

— Jeane, crezi vreun cuvânt din cele spuse de șmecherii de Luc și Anonin? Roscos vorbește mult și țipă în gura mare, dar nu spune decât ceiace îi convine. Cât privește Luc, dacă nu mi-ar fi un prieten sigur, aș zice că e un palavragiu.

— Nu, dragă, fi liniștit zise Jean Paul; dar deoarece am angajat un match, e de la sine înțeles că Luc și Antonin să-și ascundă planurile lor, pentru a avea mai multe șanse de câștig.

„Ascultă, voi să-ți spun părerea mea despre ei... ei bine Luc și Antonin sunt de părerea noastră, ei se vor face că pleacă spre Africa și apoi la primul colț de stradă, hop... drept spre America.

„Nu ești și tu de părerea aceasta?

— Ba da, zise Jean-Paul grav. La șmecherie, le vom răspunde prin șmecherie.

„Ascultă planul meu: de vreo două luni se află lângă Brest un aerodrom civil. Am văzut pe el niște aeroplane ultra-moderne! Vom cumpăra unul și vom sbura până în Canada prin Tera-Nowa. De aici la Brest vom lua rapidul. Drumurile sunt cam proaste și în automobil nu vom putea merge prea repede.

— Pe când plecarea? întrebă Totor.

— Mâine dimineața.

— Dar de ce nu chiar astă seară?

— Nu, trebue să știm mai întâi ce vor să facă Luc și Antonin.

— E adevărat, ai dreptate.

— Atunci în timp ce eu voi pregăti totul, tu șterge-o după ei, vezi de fi bun detectiv. Ești aproape de înălțimea mea, așa că desbracă-te repede de combinesonul tău și îmbracă unul din costumele mele.

In cinci minute fără ca să fi pronunțat vreun cuvânt, Totor îmbrăcase un costum maro care nu-i venea rău și în loc de casqueta sa, își puse o pălărie în ton cu costumul.

— Mă car, zise el. Iau un automobil și voi fi la domiciliul lui Badoit, înaintea sa, căci fără nici o îndoială că au luat metro-ul.

— E în regulă, aprobă Jean-Paul Leonec.

In tot timpul acelei zile Luc Badoit și

Antonin Roscos se îndeletnicirâ cu diverse lucrări, necesare planului lor.

Nu își dădură nici un moment seama, tot timpul Totor îi urmărea, că nu îi pierdea nici o clipă din ochi, și de mai multe ori auzi chiar și câteva cuvinte din conversația lor.

Când ziua fu terminată și se făcu întunerec, Victor Raquet constată că Luc Badoit se separase de Antonin Roscos în pragul casei sale.

— Bine, zise Totor, iată-mă lămurit; nu vor pleca decât mâine dimineață cu automobilul pe care l'au închiriat, prin Versailles... ah! șmecherii. Pariez că și ei se îndreaptă spre Canada! Africa, ha!... aiureli, baliverne! Dar cu Totor lucrurile astea nu se prind! Sper că Jean va fi mulțumit.

Așa că Victor Raquet alergă spre Paul Leonec.

Când ajunse era târziu. Îl găsi pe Leonec singur, deoarece părinții lui erau plecați la țară.

După ce, cei doi tineri mâncară, în biblioteca lui Leonec, urmă o conversație misterioasă între cei doi prieteni, care se prelungi până târziu noaptea.

În noaptea aceia i se permise lui Totor ca să doarmă la prietenul său. Așa dar la

orele patru dimineața un deșteptător puternic trezi din somn pe cei doi tineri.

In câteva minute fu gata:

Jean Paul se îmbrăcă într'un costum de turist, iar Victor în halatul său de mecanic.

In acest timp, cații fură deshămați, legați ce'e se servise așa de bine de ochii și urechile sale, încât Luc Badoit și Antonin Roscos nu puteau scăpa, decât numai, dacă și-au fi schimbat peste noapte planul.

— Totor îi zise Paul-Leonec, prietenului său, nu uita că principalul pentru noi e să știu ce direcție vor lua Luc și Antonin după ce vor părăsi Parisul. Eu voiu lua rapidul de Brest. In timp cât te voi aștepta acolo, voiu prepara aeroplanul și vom aranja angajarea unui mecanic-pilot care ne va duce până la Quebec.

„Așa că imediat după ce vei constata direcția luată de ei, îți vei cumpăra o motocicletă și mă vei ajunge la Brest.

După ce îi strânse mâna lui Paul-Leonec, inteligentul nostru Victor Raquet intră în cea mai apropiată stați ede metro și nu mai reapăru decât la stația Versailles.

Acolo, dintr'o aruncătură de ochi, el cercetă cu atențiune împrejurimile, și nezărind pe nimeni, se rezemă cu spatele de o gheretă.

— Atențiune își zise el, să mă așez în

așa fel încât, atunci, când automobilul lor va trece nici Luc nici Antonin să nu mă poată vedea... Automobilul nu se va opri, totuși va trebui să-mi încerc norocul.

Și repetă mereu, cuvintele acestea...

— Atenție, dragul meu Totor, atenție!

Mecanicul nostru nu avu mult de așteptat. Zece minute mai târziu, văzu apărând ceeace aștepta. Un automobil superb, cu șasiul alungit, construit special pentru curse și numai cu două locuri. —

La volan se afla Luc Badoit, iar lângă el se afla Antonin Roscos.

În realitate Luc era un șofer de prima clasă. Toto bănuia el ceva, totuși nu era sigur, așa că nu fu prea mirat, văzând cu câtă îndemânare și cu câtă siguranță cercetașul își conducea mașina.

Deabia trecuse bariera orașului, că mașina își mări viteza.

Dar Victor fu și el iute! se aplecă repede, făcu doi trei pași repezi și se afla în spatele mașinei.

Sări în așa fel încât își puse picioarele pe resortul superior din spate, iar cu mâinile se agăță de o bară ce era fixată pe caroseria mașinei.

Crezând că e o glumă, un amploiat al gării, începu să râdă. Dar Totor, foarte nepăsător, se instală mai comod. Și fiind sigur

că nu va cădea şi că nu va fi smuls de sgudueliile maşinei, eroul nostru, se lăsă dus de maşină, care o luase între timp în viteză.

După ce trecuse de Versailles, Totor recunoscu că maşina nu se îndrepta spre Sud ci o ia spre vest.

— Drace, îşi zise el, aveam deci dreptate să-i bănuesc. Dacă Luc şi Antonin ar fi vrut să plece spre Africa, ar fi trebuit să o ia pe drumul Marsiliei.

În timp ce, în direcţia pe care au luat-o, îi duce drept spre Brest, sau spre un port de pe canalul Mânecei, sau al Oceanului.

„Sunt sigur, că prin ajutorul unei bărci-automobil se poate ajunge foarte uşor la Liverpool şi de acolo, să te îndrepţi spre Quebec pe bordul unui transatlantic englez. Acesta să fie planul lor? In cazul acesta mă voi lăsa dus până la capăt şi nu voiu mai avea nevoe să-mi cumpăr motocicletă.

Totor avu nevoe de tot curajul său, ca să reziste prafului, zguduirilor şi poziţiei incomode în care se afla.

Din când în când repeta, ca să-şi dea curaj.

— Voiu rezista! voiu rezista! trebue să rezist.

Şi rezistă bravul mecanic. Rezistă până la Brest. Ba chiar în cursul drumului se pe-

trecu un incident extraordinar; o luptă involuntară, neașteptată între trenul rapid și direct în care călătorea Paul Leonec și automobilul pilotat de Luc Badoit.

Deodată, șoseaua se află barată de două camioane care din cauza unei manevre greșite se ciocnise; deja un convoi mare de automobile erau blocate; la stânga soselei, terenul era acoperit de o pădure deasă, dar la dreapta se afla o câmpie arată.

Această câmpie se întindea pe o distanță de un kilometru, între șosea și calea ferată.

La vederea obstacolului Luc Badoit ezită dar Antonin Rose se mai prompt și mai îndrăzneț exclamă:

— Dă-i drumul în câmp, dacă vom trebui să așteptăm ca drumul să fie liber vom trebui să stăm ore întregi.

— Ai dreptate! zise Luc Badoit.

Și accelerând trecu depe șoseaua asfaltată pe câmpul arat. Șanțul pe care trebuia să-l treacă era din fericire puțin adânc, așa că pentru puternica mașină nu fu decât un joc. Și spre marea uimire a celorlalți automobiliști care se aflau pe sosea, automobilul lor o luă peste câmp.

Chiar în acelaș moment, cu un sgomot asurzitor, văzu apărând la orizont o locomotivă formidabilă la care se afla atașate numai cinci vagoane.

Avu intuiția că trebuia să fie trenul în care călătorea Jean-Paul Leonec și se bucură la gândul că prietenul lui va ajunge înaintea lor la Brest.

Când după vreo câteva sute de metri, automobilul o luă din nou pe șosea, trenul nu se mai zărea.

In modul acesta, matchul celor doi cercetași împotriva rivalilor lor sau dacă vreți mai bine matchul Luc Badoit și Antonin Rascas împotriva lui Jean Paul Leonec și Victor Raquet era început.

Care din cele două echipe va ajunge prima la Brest ?

Cum vor fi formate atât una cât și cealaltă ?

Câte persoane vor cuprinde în afară de cei patru băeți pe care îi cunoaștem?

In fine, prin ce mijloace Luc Badoit și Antonin Roscos, aveau de gând să ajungă și ei în Canada, în timp ce Jean Leonec și Victor Raquet își alese deja mijlocul lor de locomoție.

In fine, care va fi urmarea acestei formidabile întreceri ?

O veți-afla în curând !

Pentru moment, să ne transportăm până în una din regiunile necunoscute ale Canadei sălbatece i să asistăm la o înlănțuire de fapte care vă vor face să înțelegeți

dece şi cum se explică faptul că patru tineri francezi aveau drept ţintă, eliberarea unei familii făcută prizonieră şi descoperirea marei Comori a Indienilor.

Să revenim deci înapoi cu câteva luni şi să ne transportăm prin spaţiu, până în America de Nord, urmărind în destinul ei tragic o anumită caravană.

CAPITOLUL III

Caravana urmărită

Câteva zile după topirea zăpezilor, în Canada sălbatecă, la o sută de kilometri de lacul Caribou, în provincia Atabosca, o caravană înainta.

Curioasă caravană!

Ea nu era compusă decât dintr'o singură căruţă trasă de doi cai foarte obosiţi.

Inainte mergeau doi oameni, îmbrăcaţi în costume de trapeuri, (cercetători de savane) înarmaţi cu puşti, revolvere şi cu tomahawkuri, securi indiene.

Unul din ei, trebuia să fie conducătorul expediţiei, avea o barbă albă şi o privire impunătoare.

Celălalt, mult mai tânăr, părea a fi un cow-boy fără cal.

In spatele căruţei păşeau agale alţi doi

oameni. Uitându-te mai bine la ei, ai fi rămas perplex. Erau Indieni sau Sud-Americani ? Un lucru era însă sigur, nu erau nici canadieni şi nici Americani din Nord.

Totuşi dacă te uitai mai cu atenţie la ei, obrazul unuia, avea trăsăturile caracteristice ale unui indian din tribul Crie.

Cât priveşte celălalt, tot atât de slab şi de bronzat, trebuia să fie un Italian sau un Spaniol.

Căruţa, montată pe patru roţi de lemn pline, scârţâia groaznic. Era acoperită cu o pânză groasă, întinsă pe cercuri invizibile. In faţă şi înapoi cele două bucăţi ale pânzei erau închise cu îngrijire.

Cât priveşte drumul pe care-l urmăria această mică caravană, era mai curând o pistă făcută de capriciul naturei, decât trasată de mâna omului.

Imaginaţi-vă în coasta unei coline o creastă stâncoasă, ondulând când spre creştet, când spre poale, şi care prin unele locuri era tocmai atât de largă, cât să poată trece căruţa.

Caii erau, nişte animale de munte, obişnuiţi cu oboseala; la o trecere mai grea, instinctul lor era suficient pentru a menţine căruţa pe drumul bun, fără ca să fie nevoe de intervenţia cuiva.

In spatele caravanei, soarele se pregătea

să dispară când deodată omul cu barba albă întoarse puțin capul spre tovarășul său și pronunță, într'o franceză curată:

— Jack Flanders, prietene; fă o mică recunoaștere înainte și vezi dacă după cotul colinei nu vom găsi un loc unde să ne facem tabăra. Cu toate că suntem urmăriți de acei blestemați Chipaws, trebue totuși să ne oprim; vreau să las cii să se odihnească.

— All right! zise Flanders, care imediat porni în cercetare.

După câteva minute, dispăru după cotul colinei. Intre timp, tovarășul său, lăsă să treacă înaintea lui căruța și chemă pe nume pe cei doi oameni din urmă.

— Hei! Vesuvio! Zandum. Nu ați văzut nimic?

Unul din ei, care purta la sigur numele de Vesuvio, răspunse într'o franceză cu un pronunțat accent italian.

— No, patron, n'a'm văzut nimic. Nici unul din acei demoni de Chipaws nu a îndrăznit să-și arate măcar vârful urechii; și cu toate acestea sunt pe aici!

Și cu un gest, întorcându-se puțin, îmbrățișă tot orizontul.

— Și tu, Zandum, ce crezi? întrebă omul cu barbă albă. Atunci într'o limbă obișnuită prin meleagurile acelea, care era idiomul obișnuit al indienilor Crie, Zondum răspunse

— Stăpâne, sunt aici!... Dacă ochii mei nu-i poate vedea, nările mele îi simte... Ar fi bine să veghem noaptea aceasta.

— Vom veghea! zise acela care era numit patron sau stăpân, vom veghea până ce vom muri, dacă va fi nevoe... Dar sper că moartea aceasta nu va veni până ce, nu-mi voiu salva nepoții, odată ce Comoara se află într'o ascunzătoare de negăsit.

— Să sperăm, zise Italianul și Piele-Roșii, fiecare în limba lui.

Cine era deci acel bătrân voinic, stăpânul unei caravane atât de mici, și din cauza căreia, sub fruntea lui încruntată, se sbăteau cele mai negre presimțiri?

Cum se făcea, că se afla în tovărășia unui Indian, a unui italian și a unui canadian din Sud, în acel pustiu care se întinde între lacul Caribou și malul Băiei Hudston?

Era francez și se numea Celestin Lion.

Cât privește cauzele, pentru care se afla se afla în acea regiune, a Canadei sălbatece nu veți întârzia să le aflați.

E deajuns pentru moment să vă spun că el împrenă cu caravana lui se aflau într'o mare primejdie, prin faptul că erau urmăriți pas cu pas de un trib de Indieni Chipaws, cei mai feroci și cei mai sălbateci piei-

roşii, cari au mai rămas din această rasă aproape complet distrusă.

Liniştit de paza lui Vesuvio şi a lui Zandum, Lion se grăbi să-şi ocupe postul său, în faţa cailor. In trecere dădu o palmă prietenească pe crupa calului.

Dar imediat, putu să constate că ateiajul nu ar putea trece coltul colinei, pe unde cu câteva minute mai înainte dispăruse Jack Flanders.

Intr'adevăr în urma unei prăbuşiri drumul era barat pe trei sferturi din lungimea lui de mai multe bucăţi enorme de stâncă.

Din cauza aceasta, căruţa nu mai putea trece deoarece spaţiul rămas liber, se termina la marginea unei prăpăsti adânci, de vreo câteva sute de metri.

— Drace iată un icident care ne va întârzia iarăşi dar ceaice e mai grav mormăii el în barbă, e faptul că vom trebui să muncim toţi trei ca să căutăm drumul .Din fericire micul meu Pierré ne putea să ne înlocuiască câteva minute.

Cu o vorbă prietenească, opri caii, apoi cu o voce mai puternică strigă.

— Lucia rămâi în căruţă şi tu Pierre, ia-ţi carabina şi vino jos.

O voce tânără şi fermă răspunse:

— Da bunicu-le.

Un minut mai târziu pânza se ridică în

spatele căruței și apăru un tânăr voinic de vreo 14 ani, îmbrăcat în uniforma cercetașilor francezi. Era în capul gol, cu părul blond, crescut mare, ondulat și ciufulit. Obrazul tăbăcit de intemperii, slăbut oarecum și de oboseală, prezenta totuși un aspect de energie și de curaj; ceeace îl făcea să devie dela prima privire foarte simpatic, oricui l'ar fi privit.

Sări imediat jos și alergă spre Celestin Lion.

— Treci în spate și trimite-mi încoa pe Vesuvio și pe Zandm. Băiatul se strecură între zidul stâncos și căruță. Câteva minute mai târziu, indianul și italianul sosiră lângă căruță.

Aceștia înțeleseră imediat situația. Își puseră puștile bandulieră și unindu-și toți trei eforturile începură să elibereze drumul.

După zece minute bune de muncă și de eforturi, bucățile de stâncă care barau drumul, fură împinse până la marginea drumului, și de acolo rostogolite în prăpastie.

In momentul când terminau această treabă apăru și Jack Flanders.

— Ei bine Jack! zise Lion, ce ai descoperit!

— La jumătate milă de aici, se află un vechiu crater stins, apă, copaci...

— Tot ce ne trebue, pronunță Lion, dar

poziția este bună ca să ne putem apăra?

Jack Flanders, ridică nepăsător din umeri și zise :

— Puah! cu acești coyoți de Chipaws, ori ce poziție este periculoasă dar sper că acolo vom fi darecum mai apărați ca aici.

— Ei bine, să mergem!...

Deabia terminase de pronunțat cuvintele acestea, când un strigăt și o împușcătură răsună în acelaș timp.

— Carabina lui Pierre, strigă Jack!

Și înainte ca Lion să fi făcut vreo mișcare canadianul se repezi între căruță și munte, cu pușca în mână, gata de a trage.

Se aștepta ca să zărească haită întreagă de indieni, dar nu văzu decât pe Pierre și care mai ținea la ochi carabina de care se servise adineaori.

— Hei, Pierre, în cine ai tras? întrebă Jack.

Băiatul răspunse.

— Acolo, după brazii aceia se afla un Chipaw. Se pregătea să tragă în mine, dar l'am văzut la timp și glonțul meu ia sfărâmat pușca în mână. Din cauza aceasta nu m'am adăpostit.

— Ai făcut rău, exclamă Jack. Ar fi putut apărea mult indian!

Zicând aceasta, cu un gest prietenesc îl trase pe băiat, în dosul unei stânci.

Deabia atunci apăru Celestin Lion şi Indianul Zandum.

— Pierre, zise Lion, urcă-te în căruţă şi linişteşte-o pe Lucia, care trebue să fie nelinistită. Vom continua drumul. Acest Chipaw desarmat nu se vai arăta. E inutil să-l urmărim nu îl vom putea ajunge şi riscăm să cădem nîtr'o cursă. Să ajungem mai curând la locul taberei, unde ne vom instala pentru noapte.

Aceste ordine furc imediat executate şi porniră imediat în mers.

Nu fu greu italianului care de data aceasta se afla în faţă să găsească locul denumit de Flanders: un crater stins, apă şi copaci.

Intr'adevăr, colina se lărgea, în aşa fel, încât forma un fel de platou scogit chiar in creştetul colinei.

Pe coasta interioară a acestei scobituri, în partea nodului, trei brazi înalţi se înălţau. La rădăcina lor, un izvor cu apă limpede se furişa printre pietre.

Când căruţa ajunse în apropierea celor trei brazi Celestin Lion îmbrăţişă poziţia cu o arunoătură de ochi.

— E locul bun, zise el. Vom aranja căruţa între cei trei copaci. Deasupra căruţei von instala o platforaă dobdrând capetele celor trei copaci, iar pe această platformă

o singură santinelă va fi deajuns ca să ne păzească pe toți.

„Îi cunosc pe Chipaws. Nu se vor aventura decât atunci când vor crede că ne pot ataca neobservați. Ori pe acest perete al platoului nu se află nici o asperitate, după care să se poată ascunde. Pe de altă parte craterul e foarte mare, iar marginea sa superioară este destul de îndepărtată de acești trei copaci pentru ca să nu se afle în tirul puștilor cu care Chipawsii sunt înarmați.

„Pentru a putea trage asupra noastră cu eficacitate, ar trebui să treacă această margine și să înainteze pe panta craterului. Ori carabinele nsotare moderne, au o tragere mai lungă decât a lor. Așa că locul e bun.

Dar cu toate avantagiile pe cari i le oferea acest loc, știa ce cursi enfernale erau în stare acei Indieni să imagineze. Știa că Chipaws nu renunță nicidată la o pradă care o crede posibil de cucerit.

Ori, nu numai căruța, caii și armele micei caravane, puteau excita până la paroxism, rapiditatea Indienilor, aceștia mai aveau și un alt motiv, pentru care se încăpățânau să urmărească caravana.

Care era acest motiv ?

Și pe acesta nu veți întârzia să-l cunoașteți.

CAPITOLUL IV

CHIPAVII

Dar mai e un mister în această caravană, care călătorea în regiunea cea mai periculoasă din Canada; chiar în interiorul căruței.

Cine era Lucia al cărui nume fusese pronunțat de două ori? și lângă care tânărul se închise iarăși după incidentul cu indianul.

Lucrul acesta îl veți ști imediat.

Căruța fu trasă în triunghiul defensiv frmat de cei trei brazi.

Celestin Lion, cu carabina în mână, privea când de partea izvorului, când de partea brazilor, mergând chiar în cerc, pentru a avea sub ochi, și în mod succesiv, toate punctele platoului pe care se aflau.

Jack, Vesuvio și Zandum, înarmați cu topoarașe se suiră în cei trei brazi.

Când ajunseră la trei metri deasupra căruței, atacară trunchiurile drepte ale copacilor, decapitară cei trei copaci și doborâră cele trei coroane, astfel tăiate. Doborîte în interiorul triunghiului și susținute de crăcile interioare ele formau un acoperiș natural.

Desigur, că acest acoperiș nu ar fi putut susține o greutate mai considerabilă, dar cu ajutorul câtorva crăci, se improviză un plonșeu care era susținut în mod solid chiar de coroanele copacilor doborîți în interior, și care se încrucișau între ele.

În modul acesta obținură platforma de gardă, a cărui ideie o avuse Celestin Lion. În același timp, această platformă constituia un acoperiș gros, unde în caz de ploaie căruța ar fi fost la adăpost.

Dat fiind că izvorul țâșnea chiar între roatele căruței, se aflau în siguranță chiar dacă Indienilor le-ar fi dat prin cap să-i asedieze.

— Proviziile nu ne lipsesc, zise Celestin Lion. Dacă Indienii au așa ceva de gând, putem să rezistăm mult, destul de mult, ca între timp să se descurajeze, cu atât mai mult cu cât nu o să-i lăsăm deloc în pace. Dară e războiu, ne vom bate !...

Termina tocmai acest monolog, când Jack

Flanders şi Vesuvio, scoborîră de pe platformă.

Canadianul zise :

— Stăpâne, totul e în regulă! Zandum a rămas sus, pentru primul rond de veghe. Va mânca după noi.

— Bine, preparaţi masa, ordonă el. Dar fiţi cu ochii în patru căci ded ata aceasta indienii se va strânge în jurul nostru.

Şi strigă imediat :

— Pierre, Lucia !

Fără niciodată cei doi tineri auzise, căci imediat pânza căruţei fu ridicată. Pierre sări jos, urmat imediat de o tânără care-i semăna perfect, cu părul blond ondulat şi cu ochii albaştri.

Fata era îmbrăcată cu o bluză de lână şi cu un jupon de stofă. Cu picioarele goale, ea nu avea altă încălţăminte, decât nişte mocasini indieni.

— Copii mei, zise Lion, nu vă îndepărtaţi. Vă este interzis să v ăsuiţi pe marginea craterului.

— Bunicule, zise Lucia, crezi oare că Chipawii, ne-au urmărit până aici ?

— Fără nici o îndoială, răspunse bătrânul, dealtfel aţi face bine să aveţi carabinele la îndemână. Du-te de le ia Pierre !

Băiatul sări în căruţă şi reapăru ime-

diat, cu două carabine din care una fu luată de Lucia, iar cealaltă o păstră el.

Ea şi fratele său îşi suspendară carabinele pe umăr şi cu nepăsarea, caracteristică vârstei lor, începu să înconjoare căruţa să meargă din copac în copac şi să umble peste tot.

In acest timp, caii fură deshămaţi, legaţi de un copac fiecare unde începură să pasca iarba nouă din jurul lor.

Flanders şi Vesuvio construiseră o vatră cu ajutorul a trei pietre aproape pătrate. Pe această vatră, o căldare conţinea apă şi o bucată de vânat. Cu ajutorul sării şi a piperului necesar, trebuia să formeze o supă rudimentară, dar reconfortantă.

Pe măsură ce lemnul se transforma în jăratec, Vesuvio trăgea spre el, o parte şi friptura bucăţi de carne de cerb. Această bucătărie emana, un miros foarte excitant pentru apetit. E adevărat că nu se mai mâncase din zori şi că drumul le făcuse foame la toţi.

Celestin Lion, şedea la o parte şi se gândea profund. Era foarte preocupat de cursa pe care Chipawii se pregăteau să o prepare pentru la noapte.

Se îndepărtă de lagăr pe creasta craterului, pentru a-şi da seama dacă Chipawii se aflau prin apropiere.

Această recunoaştere nu era lipsită de primejdii.

Intr'adevăr, dincolo de creastă, Indienii ar fi putut sta foarte bine ascunşi, în spatele stâncilor, care nu lipseau şi gata să tragă, când vreo Faţă Palidă, cum denumeau ei pe albi, şi-ar fi făcut apariţia.

Dar Celestin Lion, cunoştea la perfecţie toate obiceiurile de răsboiu ale indienilor. Pe de altă parte nu ignora faptul că Chipawii erau trăgători proşti: rareori, atingeau ţinta din prima împuşcătură, nu ajungeau la un tir eficace, decât după un oarecare moment de tatonări.

Din cauza aceasta, războinicii acestui trib sălbatec, preferă a ataca numai noaptea, atunci cand âu ocazia să tragă în inamicul atacat prin surprindere.

Când crezu, că se află destul de aproape de creastă, pentru ca un glonte să-l poată atinge, încetă să mai stea în picioare. Intins pe solul stâncos, aproape neted, nu înainta, decât târându-se ca o reptilă.

Cum carabina îl încurca, o puse în bandulieră pe umăr, dar apucă în mână un revolver mare.

Timp de un sfert de oră, continuă să înainteze în modul acesta, având drept scut o bucată de stâncă a cărei siluetă întunecată, se profila în noapte.

In realitate, claritatea crepusculului era încă puțin micșorată din cauza atmosferei limpezi, a milioanelor de stele care străluceau și a lunei care răsărise în toată splendoarea ei.

Nu se auzea, alt zgomot, decât cel al izvorului, și din când în când un ușor clinchenit produs de lucrul celor doi bucătari.

De departe venea lătratul ascuțit al lupilor canadieni care se numesc coyoți.

Cât privește Chipawii, dacă se găseau pe undeva erau pe picior de război și în conștiință erau tăcuți ca moartea.

Fără nici o dificultate, Celestin ajunse lângă obiectivul ales. Se ridică încet și numai când puțin capul scrută spațiul.

In acea parte colina scobora în pantă dulce până la marea câmpie Canadiană care se întindea spre extremul nord. Buchete de copaci formau din loc în loc, pete întunecate. Nu se vedea nici un om, nu se auzea nici un sgomot, care să trădeze, prezența vreunei persoane.

—Să sperăm că noaptea aceasta, vom fi lăsați în pace. Se poate să fie de partea cealaltă, e adevărat, dar mă mir, că nu au trimis încă nici un cercetaș. De altfel voiu fi imediat sigur de lucrul acesta. Nici un chipaw nu ar rezista tentației de a trimete un

glonte sau o săgeată, dacă m'ar vedea la o distanță apropiată.

Cu o mișcare care ar fi fost luată de alții drept îndrăzneață dar care nu era decât un act individual de curaj.

Celestin Lion făcu un pas la dreapta și rămase descoperit.

Astfel așezat pe creastă, era vizibil la mai mulți kilometri distanță pentru orice om care s'ar fi aflat în câmpie.

Orî, un Chipaw, dacă era vreunul prin apropiere, nu putea să se ție ascuns... Și acest Chipaw exista, el se trădă imediat, precum prevăzuse inteligentul bătrân.

O șuerătură brăzdă tăcerea și o săgeată trecu la câțiva centimetri de umărul stâng al lui Lion.

Cu o mișcare calmă, dar calculată, acesta se adăposti după o stâncă, și cu sprâncenele încruntate, murmură:

— Sunt totuși aici demonii! Fără nici o îndoială.

...Pe grupe mai mult sau mai puțin numeroase ocupă toate boschetele de partea aceia și sunt sigur că se află pe toată circonferința craterului. Vor îndrăzni, oare să dea asaltul în timpul nopței?

Atâta vreme cât noaptea era luminată de lună nu vor îndrăzni, dar dacă luna se acoperă vor risca la sigur, încrezători în nu-

numărul lor. Ei sunt peste o sută, şi noi numai cinci numărând şi pe cei doi copii.

Se gândi un moment, apoi murmură din nou.

Că acel Piele-Roşie s'a servit de arc, asta nu însemna să nu are puşcă; din potrivă, a vrut să mă suprime fără sgomot!... Ah! afurisiţi indieni !...

Şi cu un pas rapid Lion scobori până la lagăr.

Ajuns lângă copaci, se urcă pe platformă, cu o aşurinţă, care nu te-ai fi aşteptat la vârsta lui. Lion urcă din cracă în cracă, până în punctul unde brazii decapitaţi contribuiau să formeze platforma.

Acolo, Indianul Crie aşezat cu picioarele încolăcite sub el, cu carabina la îndemână, aştepta liniştit.

La sosirea stăpânului său, rămase nemişcat ca o statue de bronz. Lion se aşeză lângă el şi cu o voce joasă îl puse în curent cu cele descoperite de el.

Indianul înălţă din cap şi răspunse:

— Marele Spirit iubeşte pe copii. Din cauza lor, poate ne protejează!... Cât priveşte modul cum ne vom proteja noi căruţa sia Cuferilor de fer, Cuferele sacre care ţre ei...

„Din ziua de când a aflat că eşti în posesia Cuterilor de fer, Cuterila sacre care

conţin comoara sfântă a strămoşilor mei mari Crie din Canada, pierderea noastră a devenit inevitabilă...

„Zile întregi de drum ne despart de baia Hudson. Fortul din lacul Caribou, răvăşit de epidemie, nu conţine decât câţiva bolnavi fără ofiţeri care nu ar fi putut să ne dea nici un ajutor. Deci, marşul spre Baia Hudson se impunea; chiar eu te-am sfătuit...

„Dar zile şi nopţi de mers, cu tot tribul Chipaws, pe urmele noastre, aceşti Chipawi comandaţi de Kary-Kary, cel mai teribil războinic, din această rasă blestemată !...

„...Nu stăpâne ! fără ajutorul Marelui Spirit, nu vom putea ajunge pe malul lui Hudson...

Atunci cu un gest iute, Celestin Lion apucă un braţ al Indianului şi pronunţă cu o voce surdă, dar autoritară:

— Tu însă trebue să ajungi...

„Ascultă-mă bine, Zandum ! Iţi voiu da imediat un tub de aramă, mă înţelegi ? un tub de aramă.

„Dacă D-zeu vrea ca eu şi copii mei, Jack Flanders şi Vesuvio să cădem în luptă cel puţin ceilalţi doi copii, pe care îi am în Franţa şi care nu mă cunosc, vor avea într'o zi, posibilitatea, nu numai să mă răzbune, ceeace este prea puţin, ci să consacre la lucruri generoase şi utile enorma avere,

adunată de strămoșii tăi și care se află în Cuferele sacre...

„Nici unul din Chipawi, nu cunoaște secretul. Numai noi știm unde se află. Chiar dacă vom fi torturați, nici unul nu va vorbi. Cât privește copii, ei nu știu nimic. Și pe urmă Chipawii nu torturează copiii și nu-i ucide. Când sunt învingători față de o trupă de Fețe-Palide și dacă printre ei se află și copii îi iau în orașele lor și îi cresc cu multă grije pentru a face războinici din ei.

„Deci dacă precum ai spus adineaori, suntem în mâinile Marelui Spirit, e totuși datoria mea ca să iau toate măsurile ca secretul cuferelor de fier să nu fie pierdut.

„Dacă noaptea aceasta suntem atacați, Zandum, mai întâiu te vei lupta și tu. Dar din momentul când ochiul tău, neînșelător va vedea că totul e pierdut pentru noi, te vei retrage și vei fugi. Da, vei fugi spre malul lui Hudson. Vei găsi acolo oameni albi, le vei cere să-ți arate drumul spre Quebec și în acel oraș te vei informa, de wigwamul (locuința) unui om care se numește Albany! Reține acest nume, Zandum.

Indianul dădu din cap și murmură:

— Quebec... Albany.

Imediat Celestin continuă:

— Acestui Albany îi vei remite tubul de

aramă. Vei accepta ceeace îţi va da şi apoi vei fi liber să-ţi urmezi destinul... Vei face lucrul acesta Zandum ?

— Il voi face stăpâne.

— Bine, te las atunci mai departe să veghezi. Mai târziu Jack va veni să te schimbe. Atunci vei scoborî şi-ţi voiu da tubul de aramă.

— Masa e gata anunţă vocea tinerească a Luciei.

— Bine, fata mea, iată că sosesc zise Lion care sări jos din copac, de pe ultima cracă pe care se afla.

Masa consista dintr'un patrat de pânză cernită întinsă chiar pe pământ. Comesenii aveau dreptul la o farfurie de tablă, o lingură şi o furculiţă. Fiecare mai avea un cuţit cu lama lungă.

Toţi se lăsară în paza sigură a lui Zandum şi începură să mănânce. După ce terminară supa în care sfărâmară câţiva biscuiţi uscaţi, veni rândul bucăţilor de carne fripte, care fură împărţite în şase bucăţi, cea a Indianului fiind pusă de-o parte. Desert nu era. Drept băutură apa dela izvor, amestecată pentru oameni cu puţin alcool...

După ce masa fu terminată, Celestin Lion zise copiilor:

— Pierre, Lucia, vă veţi retrage acuma în căruţă şi vă veţi culca... Mâine etapa va

fi grea și lungă... Dacă vom putea merge cât sper, vom ajunge prin regiuni populate de vânătorii de blănuri, așa că Chipawii nu vor mai îndrăzni să ne urmărească.

— Dar, bunicule, zise Pierre, nu crezi că vom fi atacați noaptea aceasta ?

— Nu știu nimic, copilul meu. Ceeace se va petrece noaptea aceasta numai voința lui D-zeu o știe, voință care pentru noi este un mister !...

— Oh! Bunicule! exclamă Lucia dacă va fi vreo primejdie, sper că Pierre și cu mine nu vom sta deoparte.

Dealtfel prima detunătură ne va deștepta.

— Ei! Ei! Lucia, încetează zise Lion în glumă. Dacă Chipawii ne atacă noaptea, Pierre și cu tine rămâneți în căruță. Vă autorizez însă să trageți și voi, ridicând puțin pânza; dar să băgați bine de seamă, ca să nu vă arătați prea mult.

— Haideți, îmbrățișați-mă copii și duceți-vă imediat la culcare.

Pierre și Lucia îmbrățișară cu dragoste pe bunicul lor, care îi strânse la piept, fără să arate însă, bănuelile grozave de care era cuprins.

Da, bănueli grozave, nu în ceeace privea persoana lui, care de mult era obișnuită să riște moartea, ci relative la Pierre și Lucia pentru cari toate la ora aceia erau amenin-

tătoare !...

Şi în timp ce fratele şi sora se retrăgeau în căruţă, Celestin Lion se gândea la ceilalţi doi nepoţi ai lui, Jean Paul Leonec Antonin Roscos, care ignorau rudenia lor, trăiau în Franţa şi care, dacă Chipawii atacau şi erau învingători, vor fi chemaţi într'o zi să vină în ajutorul lui Pierre şi al Luciei şi să caute să descopere marea Comoară a Indienilor care se afla în cuferele de fier.

(Va urma)

Sfârşitul primei fascicole.

A doua fascicolă din COMOARA PIELOR-ROŞII va apare Sâmbăta viitoare şi se va numi OFENSIWA CHIPAWILOR.

Colecţia romanelor de aventuri

„Broscoiul“

a lansat o nouă şi senzaţională carte

NOROCUL SPANZURATULUI

de George Hawkins

un roman de acţiune, cu întâmplări pline de mister şi neprevăzut, care te captivează dela primele rânduri.

Cereţi la toate chioşcurile

Colecţia „Broscoiul“

No. 2 **Norocul spânzuratului**

In aceiaş colecţie a mai apărut

No. 1 **Pericolul roşu**

de Sam Davis Fox

Sub tipar :

No. 3 **Diavolul sângeros**

de Edgar Rice Bouroughs (autorul lui Tarzan)

ZILELE ACESTEA APARE

Colecţia „MISTER"

a romanelor de mare senzaţie.

„Omul cu capul tăiat"

va fi primul roman din această serie, unde acţiunea, groaza şi misterul, se întâlnesc în fiecare pagină.

„Omul cu capul tăiat"

una din cele mai bune lucrări ale genului, se datoreşte cunoscutului scriitor criminolog englez H. de Vere Stacpoole.

O carte care se întâlneşte rar.

160 de pagini, cu coperta în culori.

SUB TIPAR:

în aceiaş colecţie senzaţională

„Fantoma care ucide"

O lucrare unică, cum nu s'a mai văzut.